

La pròpia història II

Dc, 26/10/2016 per Anna-Bel Carbon...

[Sini](#)

Han passat més de cinc anys i s'acosta el moment de l'alta definitiva, però en una analítica rutinària descobrim que no ens la donaran. Quan tot semblava que anava per bon camí... apareix la recidiva i aquella afirmació que t'enfronta bruscament amb la realitat: no l'hem vençut el càncer, una cèl·lula trapella es va escapar sense demanar permís, es va aletargar i ara ha reviscut en un òrgan vital, ver per on! Ara sí que fem un aterratge forçat, i per primer cop apareix la terrible por, i la plena consciència de la presència de la mort. Incertesa respecte els resultats i reaccions al tractament d'aquest nou períple. Més "químio", i donat que sembla que el cos reacciona bé ens plantegen una altra operació, és com un *dejà vu* (explicacions mèdiques, valoracions, i per primer cop apareixen els percentatges d'èxit... les possibilitats de superar-ho o no, la terrible frase de "mirarem que tinguis la millor qualitat de vida"). Ens cal una enteresa basada en el convenciment que la lluita constant i sense defalliment ens durà al triomf sobre la malaltia per seguir endavant. Per sort, l'operació és un èxit i els controls ara seran més exhaustius a conseqüència d'aquesta inesperada metastasi. Un punt d'inflexió que ens interroga i posa al descobert noves inseguretats. Cal ser més rigorosos amb tot. Això vol dir més Tacs, analítiques, ressonàncies, drenatges, puncions... fins que l'oncòleg -de qui per primera vegada hem aconseguit una certa complicitat, aquella proximitat tant esperada- ens fa saber que els tractaments i el propi cos transformen el càncer en una malaltia crònica. Caldrà seguiment i tractament de per vida que et capgiren hormonalment, que et posen al límit del teu humor i estabilitat emocional, del dolor físic, d'un cansament físic i psíquic inquantificable... que et recorden diàriament la teva fragilitat i finitud, però fan que continuïs viu.

La nostra fortalesa, malgrat els entrebancs continua gairebé intacta, la malaltia la consumeix, però les nostres vides i la nostra filla la regeneren en quantitats superiors. Hem aconseguit un objectiu del qual n'estàvem convençuts des dle primer moment davant les expectatives que ens donaven: normalitzar la situació, i -tot i que per qui s'ho mira des de fora pot semblar incomprendible- incorporar el càncer en la història personal i familiar.

No vull que el càncer em defineixi, però tampoc me'n puc amagar. És precís integrar-lo com un element més i no dramatitzar. Ser capaç de verbalitzar la veritat del que es viu sense fer-ne morbo ni una bandera, sense histrionismes ni fer el ploramiques, simplement explicar la situació quan cal per trencar tabús i, també, perquè t'entenguin en segons quines circumstàncies. La pròpia història explicada depenent del moment i de l'interlocutor perquè tu, sí per opció pròpia - tot i que socialment sovint no és així- no vols mentir-te ni recloure't, ja t'has resignat a perdre una part de la teva intimitat, del teu cos i, no vols renunciar a parlar-ne, això si de manera seleccionada i amb les paraules i els sentiments endreçats. Alhora s'aprèn a sostenir les mirades compassives, a notar-les sense que et fereixin i que el que et mira se senti descobert, tenint la certesa que qui està al capdavant de la situació ets tu, sent conscient que en períodes lliures de malaltia desvetlles sentiments ambivalents: sembl que no passa res pels qui em coneixen de sempre o que no ha passat mai res pels qui m'acaben de conèixer. Les seqüeles, el patiment, el dol intern per tot allò perdut... ningú no te'n parla d'això fins que t'hi trobes i treus de no sap on el coratge i l'energia suficients per

assumir-ho i superar-ho tot.

Alguns m'han dit que sóc una dona forta, el que ignoren és que sempre he demanat tenir forces jo per poder fer forts als altres.

Una actitud imprescindible: la de mirar sempre endavant. Amb tota l'esperança que hom és capaç d'acaparar, essent realista, sense perdre la perspectiva del que vol dir realment tenir càncer, i lluitant per tornar a recuperar el control i la capacitat de decisió que tabt han trontollat des que va començar tot ara fa una dècada.

Imprescindible és el suport de la família, dels amics de sempre i dels nous amics que han d'aprendre a ser-hi des de la presència discreta i constant, però sense importunar, respectant espais, temps i silencis, intuïnt necessitats i malestars. I, sobretot, l'incondicional recolzament de la meua parella i la nostra filla plena de vida i el seu valuós "si jo puc, tu pots mama". Em sento afortunada i agraïda, i em pregunto si tinc dret a demanar tant als que m'estimen i estimo!

I, en mig de tot plegat o en paral·lel, cada cop que hom albira petits bocins de recuperació, adonar-se que una gran dificultat acaba sent el reprendre rutines i millorar-les. Fet que et fa plenament conscient dels canvis soferts, dels efectes secundaris de tots els tractaments, el reconèixer que ets diferent del que eres, però quelcom interior et diu que has de viure la vida, reprenent-la, i així afrontar el gran dilema: com i quan tornar a la feina? Podràs? Penses que ets jove i encara tens per aportar i també si treballes t'oblides de la malaltia i et marques fites diàries. Però la realitat és que el món, la nostra societat -com bé em va dir el meu oncòleg-, no està preparada per a persones que volen i desitgen continuar al seva vida laboral després de la malaltia perquè necessiten un altre ritme. Conrear la pròpia capacitat de resistència davant tot aquest repte descomunal que suposa la malaltia. Al final acaba set ben cert que sols ho sap el qui ho passa i que hi ha tantes reaccions com malalts i persones... però això ja donaria per un altre article.